

Bandoler i malaentranya

Obra en set escenes per a un actor

De Gustavo Ott (c)2000

Traducció de Joan Carles Rosselló

València març de 2003

VERSIÓ DE L'OBRA DE GUSTAVO OTT PER JOAN CARLES ROSSELLÓ

Gustavo Ott: gustavott@yahoo.com

® TODOS LOS DERECHOS RESERVADOS

Sociedad General de Autores de España-SGAE

c/Fernando VI, 4. (28004). Madrid, España. Tel: (34-91) 3499550 <http://www.sgae.es>

Aquesta versió fou estrenada per DIVERBIA SL a la primavera del 2003 amb el següent repartiment

Personatges en ordre de aparició:

GOSSER _____ Joan carles

MÚSIC _____ Javier

ACTOR _____ Juanjo

COBRADOR _____ Juanjo

MARINER _____ Joan carles

CHACÓN _____ Juanjo

MALAENTRANYA _____ Joan carles

ATREZZO I VESTUARI:

PRIMERA ESCENA (Gosser i Music):

- Taula i dues catires
- Ulleres Gosser
- Poema
- Teléfon
- Saxo i funda sota una cadira
- atril
- ampolles rom
- resta sopar capdany (pizza)
- gots
- “algún trist detall nadalenc”
- “eines de gosser” (fuet)

SEGONA ESCENA (Music i Actor):

- porro
- Barra anti-furts
- rellotge
- tarjeta
- (sense ulleres)

TERCERA ESCENA
(Music i Cobrador):

- abric
- monyo xafat
- 2 misteres (una q no funcione)
- cigarrets
- portafulls
- Smith & Wesson de plàstic

CUARTA ESCENA (Music i Mariner):

- Ampolla de whiky
- purets
- Pistola fogueo i cinto

QUINTA ESCENA (Chacón i Music):

- bigot
- pontxo
- barret indi
- cacauets de corfa

SEXTA ESCENA

(Malaentranya i Music):

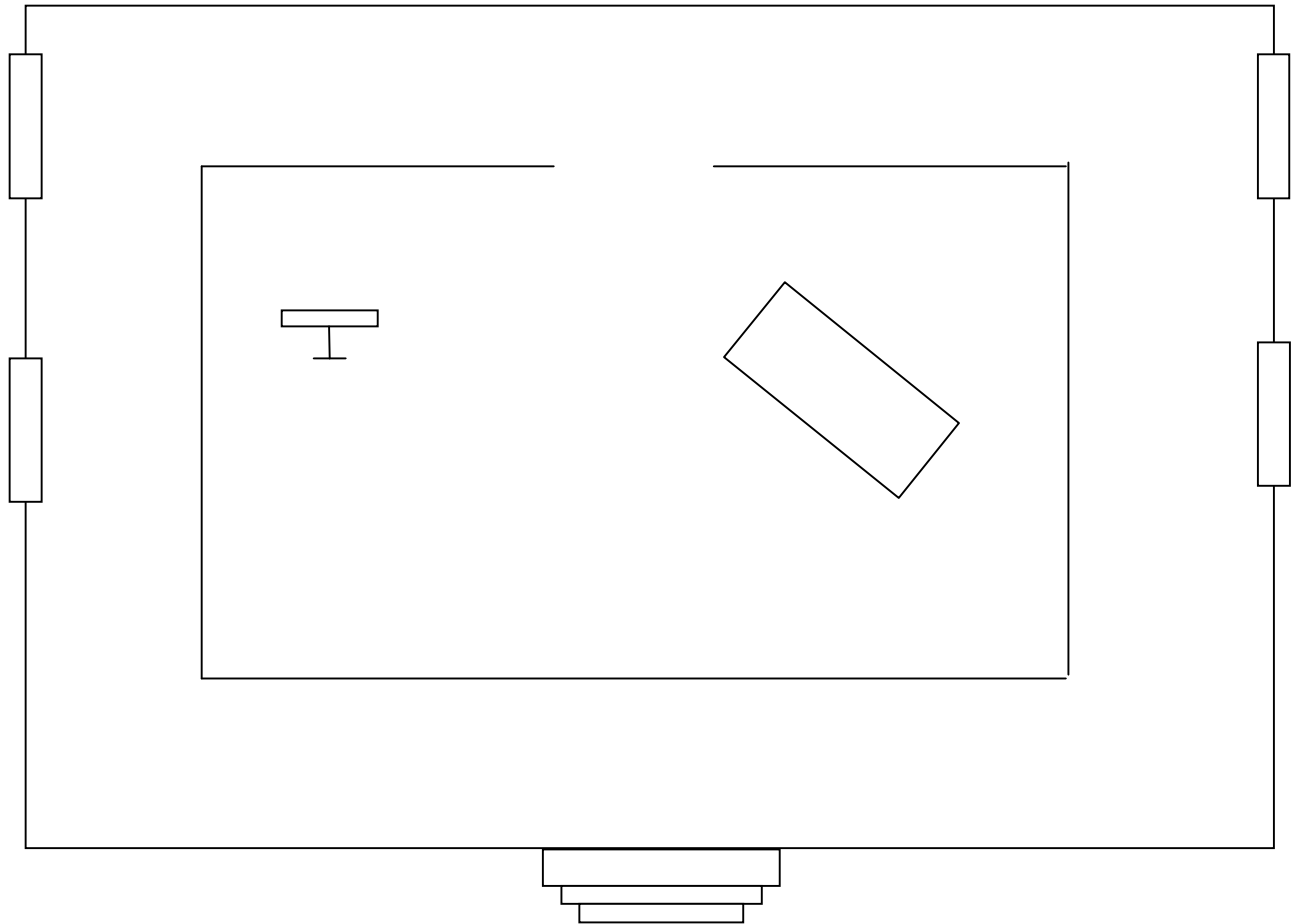
- matasogres
- barret de capdany (?)

SÉPTIMA ESCENA

(Actor, Gosser i Music):

- barra
- poema
- mòvil
- radio
- xampany
- raïms

PRIMERA ESCENA (GOSSER I MÚSIC)

VEU EN FOOSC:*“És que no m'entens?**T'estic parlant de l'amor.**Encara que cregues que és terratrèmol, huracà o epidèmia.**No, açò és pitjor**Perquè l'amor no acaba ni canvia la teua vida.**Sinó que la partix en trossos per a sempre”*

GARITA DE L'ENCARREGAT D'UNA GOSSERA. FORA ELS GOSSOS UDOLEN I LLADREN SALVATGEMENT. BRUTICIA I ABANDÓ PER TOT ARREU. ALGUN TRIST DETALL DECORATIU NADALENC I RESTES DEL DINAR. UNA TAULA, DUES CADIRES, ALGUNES EINES PRÒPIES DE L'OFICI DE GOSSER, UNA AMPOLLA DE ROM. EL MÚSIC MUNTA EL SEU INSTRUMENT AMB TRANQUIL·LITAT I METICULOSITAT RITUAL. EL GOSSER TRUCA PER TELÉFON ASSEGUT A TAULA.

GOSSER: (furiós) Què com sé que ningú no va a vindre? Et vaig a donar tres raons. Una, el meu aniversari és el 31 de desembre i tot el món esta en sa casa amb la seua família, desitjant-se pau i amor. Ningú no va a vindre a la festa d'aniversari, una nit de cap d'any, d'un gosser i en la gossera. Dos, començant pels gossos, que es neguen a vindre, que es fan els bojos, als gats no els fa massa il·lusió acostar-se per ací. MIRANT AL MÚSIC. Només aquest pesat que no té on caures mort. I tres, jo el que vull són regals, no festa. Cars, de molt de valor si no és molt demanar, de bon preu, si no et molesta. Però: (MOSTRANT UN PAPER.) És este el meu regal d'aniversari? És una broma? M'has portat un poema? ALT. MOVENT EL PAPER A VORE SI IX UNA ALTRA COSA. Un poema! Deus d'estar drogat! I què significa un poema? Què faig amb ell? No saps totes les necessitats reals que tinc. Penses que esta gossera dóna per a viure com tu vius? Saps a quants mugrosos he d'alimentar tots els dies? I què faig jo amb un poema? Què em compre amb això, a qui li ho puc mostrar, quins problemes resolc? No, no cregues que sóc insensible al teu poema. El que passa és que el meu aniversari coincidix amb la nit de cap d'any i els detalls per a mi són importants. Em fan presagiar l'any nou. A més, què se suposa que he de regalar-te jo quan siga el teu aniversari? Un recital d'oboé? Una alabança al “jo”? Un pergamí o un dibuix en to pastel que et recorde la teua infància perduda? Perquè et recorde que quan xiquets eres més bast que un condó d'espart i més pesat que un tractor. No et diuen MALAENTRANYA des dels set anys per pur afecte. Un aniversari és una data molt important en la qual els teus et recorden fent-te un regal car! Un cotxe, unes vacances pagades, una nina unflable. Però un poema no és un regal. Un poema és més aviat una confessió. Que se't va oblidar i que et vas posar a escriure eixa merda a tota velocitat per a netejar la consciència.

(EMOCIONAT.) Això és! Se't va oblidar el meu regal! Doncs no havies de preocupar-te, pots eixir matí i comprar-me alguna cosa que de veritat siga

un regal. Un estereo, un DVD, aquell encenedor d'or que et vaig mostrar, coses guarres d'eixes que m'agraden, sexuals i això. El condó reversible, la *Playboy* en 3D, el fuet eyaculador, la guillotina orgàsmica. SONA EL SAXO I EL GOSSER MIRA AL MÚSIC PERDONANTLI LA VIDA. Demà te'n vas a la tenda, la de la tia de les mamellotes importades i tries una nina d'eixes japoneses caríssimes, amb pell de vellut. M'agraden axinades. Si, porta'm una xinesa. O pots donar-me una sorpresa. Això és, MALAENTRANYA. Contractes cinc dones amb "piercings" en la llengua, que jo ja m'entregue. O em portes a un lloc d'eixos on les dones són ninges i et lliguen i et llancen estrelles de metall amb els cants esmolats al cul. Què et pareix? Vinga, MALAENTRANYA, no sigues mal parit. PAUSA LLARGA.

GOSSER CANVIA EL SEU ROSTRE. SE LI ESFUMA TOTA ESPERANÇA.

Què vols dir amb això? Que el poema és el meu regal d'aniversari? PREN EL POEMA. EL TORNA A LLEGIR, LI AGRADA ENCARA MENYS, Pero... Pero... Si no té més de sis oracions!

MÚSIC: Estrofes!

GOSSER: ES CALMA. ACCEPTANT EL SEU DESTÍ TRÀGIC. Germanet meu, açò va deveres? Em vas a arreglar amb açò? No té una clau, no vol dir una altra cosa no... JA, DERROTAT. Només un poema. Un poema. El vas escriure tu? Ah! Amb raó no té més que cinc frases...

MÚSIC: Estrofes!

S'ESCOLTA UN COTXE I ELS GOSSOS.

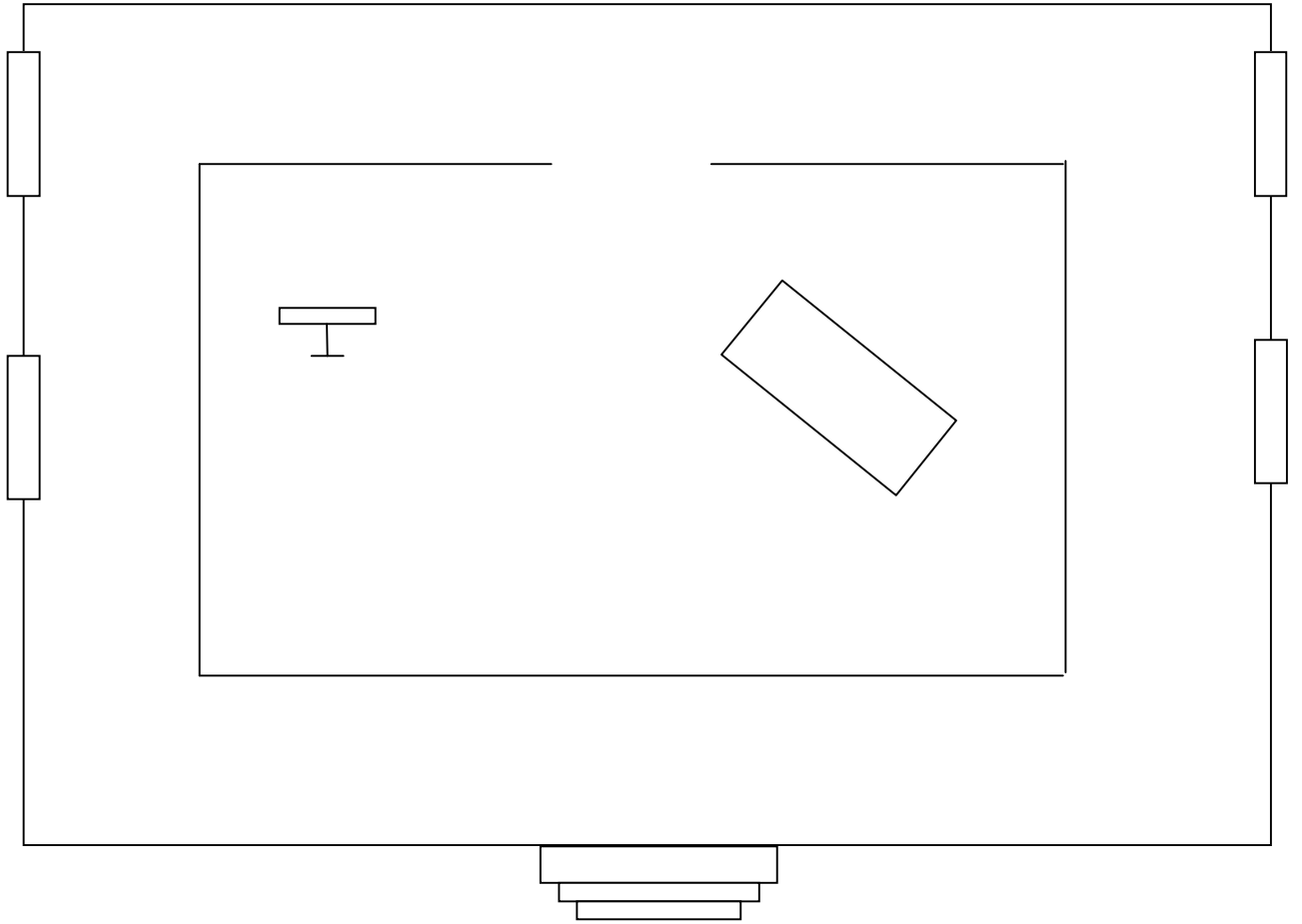
GOSSER: I ni tan sols rima. S'ALÇA PER A VORE QUI ARRIVA.

Almenys dis-me una cosa, germanet: (PAUSA) Estàs segur que és un poema?

PENJA. SE FICA LA XAQUETA I AGAFANT UN FUET IX CAP AL CARRER CRIDANT. ¡Maleïdes bestioles! ¡Què collons voleu!

EL MÚSIC HA ACABAT DE MUNTAR EL SEU INSTRUMENT I TOCA UNA PEÇA SENSE MASSA SENTIMENT.

SEGONA ESCENA (MÚSIC I ACTOR)

Actor

EL MÚSIC ESTÁ TOCANT. S'ESCOLTA EL MOTOR D'UN COTXE I UNA FRENADA. LLADREN ELS GOSSOS. PORTA LA XAQUETA ALÇADA PERQUE FA FRED. ENTRA CRIDANT Y COLPEJANT LES GABIES DE FORA AMB UNA BARRA I INTERRUMPEIX AL MÚSIC.

ACTOR: Estic buscant Bandoler. Viu o mort. EL MÚSIC CALLA. Més viu que mort perquè vull parlar amb ell seriosament i mort, bo, és més complicat mantenir una conversa. Busque, desesperadament Bandoler. On vulga que estiga! Em dic Antoni prenga una targeta, ahí està el meu telèfon.

Si, bo, també em diuen Julio Alcàntera, el pare de Marisol, la filla de la domèstica que va morir en l'església, criada per la Senyora Requiles, ama de l'Imperi de Galletes Salades, qui és en veritat la seua iaia, i no ho sap, doncs busca la seua verdadera filla que és la seua verdadera mare. Sí, però això és televisió. (PAUSA.) No tinc idea com acabarà Cor d'Amor Ardent. Jo no veig telenovel·les. Ni tan sols en les què treballe. A més, eixa Cor d'Amor Ardent no sols és d'un altre canal, sinó d'un altre país. No els has notat l'accent? Bo, són estrangeres. Ara totes ho són. El sant de més lluny és el que fa millors miracles, eixa és la política d'ara. En este país ni tan sols la porqueria la podem fer bé, que ja és molt dir, perquè en això sí que tenim tradició.

MIRA CAP A LES GABIES I AGAFA UNA PARTITURA.

El meu cognom es Santana: soc actor. Encara que clar jo preferia ser músic. EL MÚSIC LI RESPÓN AMB UNA MELODIA BURLONA. Si bé però això es música de negres, a mi m'agrada la música de veritat. EL MUSIC EL MIRA. Li sorprén? Jo no sé per què tots creuen que sóc idiota només perquè treballe en la televisió. El que passa és que la majoria ens fem els panolis per a poder menjar, què et penses, per a poder viure. Però si preguntes als seriosos i fins als panolis si els agrada el que fan, et responen, en secret, (CRIDA, ABORRONADOR.) Jo sóc millor que això mil cinc-centes milions de vegades! (NORMAL.) Però no pots, perquè les factures cal pagar-les.

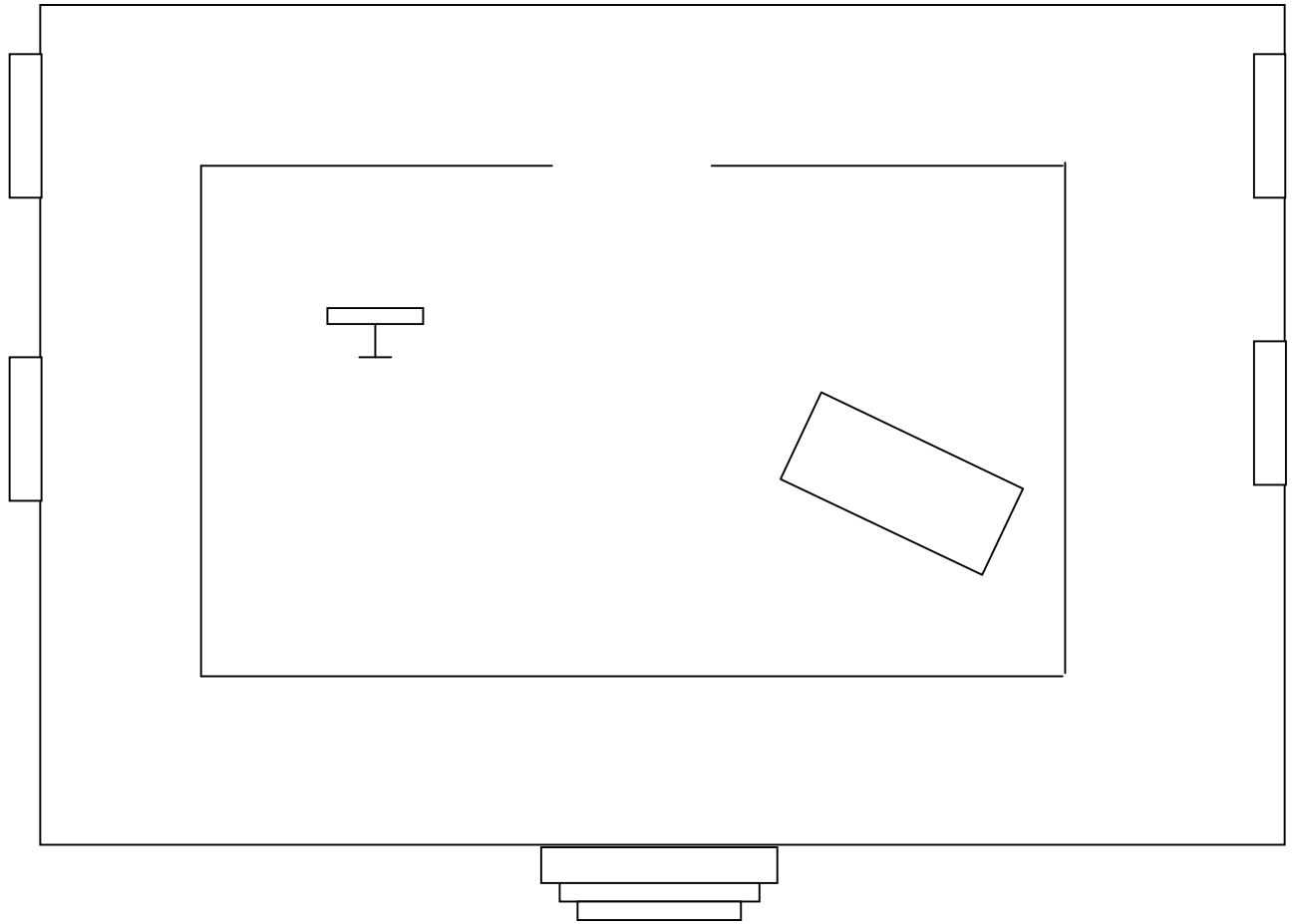
(BUSCA EL RELLOTGE.) Quina hora és ja? Les onze de la nit! Falta una hora perquè acabe l'any i en comptes d'estar en ma casa, mira on vaig a perdre tot el meu temps. (EXCUSANSE) És que ja van set hores sense saber d'ell. No l'ha vist? Bandoler és negre, alt, ulls marrons, inconfusible. És molt nerviós i sempre esta mirant arrere com si l'estigueren perseguint. No per negre, sinó per desconfiat. PAUSA.

BAIX D'ESQUENES AL MUSIC. Que per què estic buscant Bandoler? Això és una cosa entre ell i jo. CAP A ELL. Les coses privades són privades. Només han d'existir entre els involucrats i les revistes del cor, si paguen bé l'exclusiva. Aquí tinc una foto. Mire. No ix tan bé, però eixe és ell. Què li anem a fer! Fou regal de la meua esposa en el meu aniversari. Una bestiola horrorosa amb quatre potes, traïdorenc, ment de pollastre, cec, botijós, pelut i bavós. El pitjor és que eixe animal il·letrat no em mostra cap respecte; es menja les sabates, em destrossa els mobles i no em deixa viure en pau. Però és un gos fi, malgrat el nom. (Em?) Va costar caríssim.

Esta segur que els porten a tots ací? No hi ha més gosses? Potser el van portar amb els gats. És un gos molt rar. Li agrada passar-se entre les cames. Ronroneja quan li acarones el morro i més d'una vegada li vaig sentir dir "miauuu". Amb veu de gos, però maulat. Et jure que vore un Dòberman negrot, agressiu, amb barba, que fuma havans, amb bigots de mascle, maulant com una gateta abandonada és una experiència que t'afecta la psiquis, el duodé i el peroné. És que un gos que maula dona la impressió que és mig marica. Homosexual, ja m'entén. Li he ofés? Ho pregunte perquè ara tot el món s'ofén. Les dones, els immigrants, els del govern, els mariques. Un ha d'estar mesurant les paraules per a no ofendre. SE GIRA LENTAMENTE CAP AL MÚSIC. I jo mesure poc. COLPEJA TAULA AMB LA BARRA. Vaig tindre males notes en matemàtiques. Tinc mal caràcter. Bo, soc un MALAENTRANYA per dir el que pense; malaentranya per ser com sóc, malaentranya per dir la veritat. La meua esposa no em vol vore si no li porte el gos. Em culpa per la seua desaparició. Només el llancí des de la finestra del nové pis. I clar, se'n va anar. Gos sentimental. Ja un no li pot gastar una broma a ningú. Per què el llancí per la finestra? Bo, volia saber si podia volar. PEGA VOLTA CAP A DALT I QUEDA D'ESQUENES.

És que el trobí en el llit amb la meua dona. (PAUSA.) Què hauries fet tu? Que em mossegue un gos, ho entenc. Que em trenque les calces, que lladre tota la nit i no em deixi adormir, fins que maule i li les done de gat. Però que es gite amb la meua dona? Sí, un Dòberman, alt, negre, ulls marrons. Viu o mort. Més viu que mort perquè vull parlar amb ell seriosament. I mort, bo, és més complicat mantenir una conversa. **LLADREN EL GOSSOS**. (EIXINT) ¡Bandoler! ¡Bandoler!

TERCER ESCENA (COBRADOR I MÚSIC)

Cobrador

EL MÚSIC S'ALÇA PER A AGAFAR UNA MISTERA DE LA SEUA FUNDA.

S'ENCÉN UN CIGAR I MORMOLA UNA CANÇÓ QUE DESPRÉS TOCA AMB EL SAXO "NITS DE HARLEM", AL PRINCIPI FLUIX I DESPRÉS MÉS FORT. **(DESPRÉS DEL SEGÓN "COMPÁS") S'ESCOLTA UNA MOTO** I ENTRA EL COBRADOR DISFRESAT QUE INTERRUMPEIX ELS ÚLTIMS BUFITS

COBRADOR: Deixem les coses clares no he vingut a per un gos. He vingut a esperar al germà de l'encarregat de la gossera per a cobrar-li un deute. PAUSA. Ón está? No está veritat? PAUSA. Molt bé, l'esperaré. Res pitjor que un tros de gos xuclant-te la teua llibertat. SEU. OMPLI ELS FULLS. FICA L'HORA. LI CAU EL BOLÍGRAF. I tan car com està el menjar per a gossos! Per mi, millor que els maten a tots. Este lloc em fá sentir malament. És que odie els animals. ¡Chuchos! CALLEN ELS GOSSOS. La meua esposa, abans d'abandonar-me, em va dir que em comprara un gosset. Un tros d'animal perquè m'acompanyara. Tan desagradables i cotxinos com son. Jo mai no tindrè una mascota. Ni un canari. Ni aranyes permet a casa... Vol saber per què em va abandonar la meua dona?

Tot va començar amb el predicador. EL MÚSIC AGAFA LES SEUES COSES I S'EN VA CAPA AL BANY. Era un home estirat, molt religiós, amb un gran sentit de l'amistat. Saludava en els matins... "Bon dia". I regalava un gest de bondat. La meua dona em deia que era la primera persona amable que havia conegut. Eixe predicador tenia bona fama. Tocava la porta, desitjava bona nit i amb veu dolça suplicava: COM A PREDICADOR. "Podria prestar-me uns pocs minuts del seu valuós temps per a dir-li algunes paraules que el Senyor vol que vosté senta?". I ningú es negava. Després de tot, es tractava de paraules del Senyor. No era com la telenovel·la de les 9 ni el partit de futbol, ni la pel·lícula del diumenge. Era Déu i així, a les bones i a les dolentes, doncs, es fan concessions. El predicador vestia sempre de blanc. Curava també malalties. Ja m'entén: sanador. Curava leprosos, alguns cegos i li va tornar la salut als incurables. També tractava infarts, càncer, dolors del cor, de quixals, hemorroides, avortaments, impotència, urticària, fongs en els peus i gonorrea.

Però la tragèdia va ocórrer una nit d'un 31 de desembre qualsevol, molt semblant a este, quan vaig tornar a casa més prompte que de costum... S'ALÇA I VISUALITZA L'ESCENA. Vaig preguntar per la meua esposa i

van dir que es curava les pedres dels renyons amb el predicador. Pugí tres pisos i allí estaven asseguts els veïns. Dones en edat de tindre més trellat, gent amb cara de còmpliç, de viure un drama, de tindre enveja, d'estar espantat, un capellà, el conserge, un tinent de policia. Dos dones de la vida, un lladre, un polític. Vaig preguntar per la meua dona i em van dir que acabava d'entrar. Llavors m'avancí, abans que començaren a resar. I vaig obrir porta. I així fou com me'ls vaig trobar als dos. Ella amb les bragues a terra; les cames obertes i les mamelles a l'aire i el Predicador, pantalons baixats, mostrant-me les natges, la verga erecta i soltant bava, donant-li a la meua dona pel cul. Redeu, pel cul. Com els gossos. El que jo mai vaig fer. Ella va demanar auxili i fou quan vaig traure el Smith and Wesson 38 (LA TREU TREMOLANT) i vaig dir, amb veu d'home, per primera vegada en la meua vida: **AMB L'ÀNIMA.**

Què collons passa ací! **ELS GOSSOS LLADREN. IX EL MÚSIC DEL BANY I PERO S'EN TORNA CORRENT.** Els anava a matar, els anava a fotre als dos, els anava a tirar pel balcó. Però, malgrat la ràbia, malgrat el dolor, no tenia cap valor. Perquè una cosa és pegar-li un tir a cada u, que se'l mereixien després de tot, i una altra és fer un concurs per a vore qui ho fa per tu perquè, definitivament, la por i la ràbia no sempre van separats. **S'APUNTA AL CAP.**

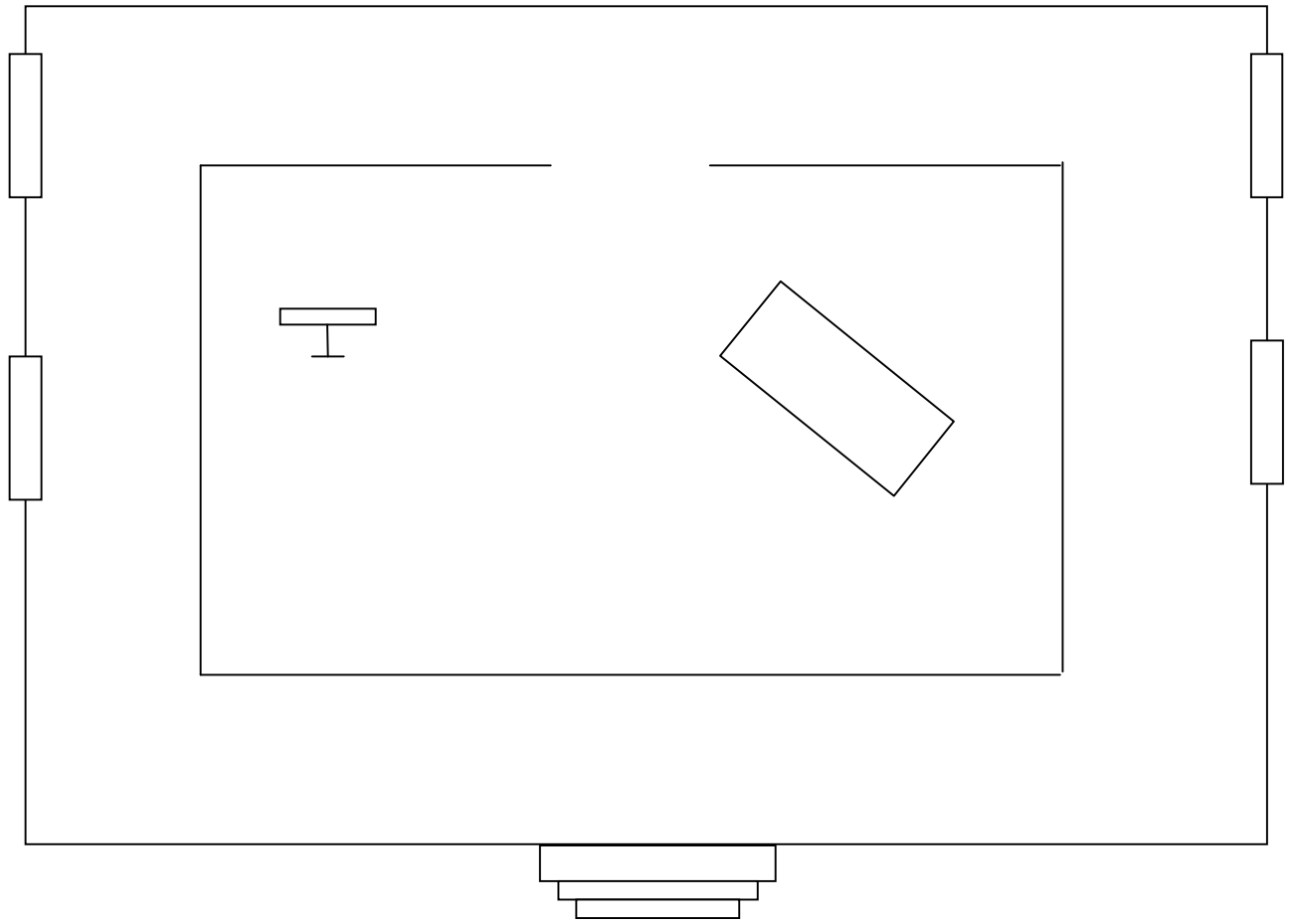
SONA LA CADENA DEL BANY. Al capdavant, el Predicador em va fer un gran favor. **ENTRA MUSIC PERO S'EN TORNA PER POR.** Em va divorciar i em va fer oblidar qualsevol altre intent d'allò que alguna vegada anomení afecte, llar, família, fills. Eixa merda...

ES GUARDA LA PISTOLA. Ja són quasi les dotze. Gosser i el seu germà no arriben. Jo no em puc anar d'ací amb les mans buides. Si no ho aconseguisc a esta hora, no el trobaré mai... Mai, mai, no el trobaré mai... I saps per què? Perque abandone. Em sembla que abandone açò de cobrar i em busque un altre treball més seriós. **EIXINT.** Bo, me'n vaig. No l'espere més. Vaig a rebre el nou any com l'any passat: veient la televisió. **UN GOSSET UDOLA FORA.** Sí, clar, sol. *Encara que no tant porque fique el tratge a un costat. I em fá sentir millor.* Sí, feliç any, segle i mil·lenni. Almenys, feliç cap de setmana, que ja és molt demanar. *Per cert, cuida't un poc, perquè de tant d'estar ací se te esta posant la cara de gos.*

PAUSA LLARGA. TORNA. Sent.. Quant costa un gosset d'eixos? Eh... ah... Un preu... com... per a mi. Sí... per a mi. **TRENCA A PLORAR COM UN XIQUET. AMAGA LA CARA.** No sé que me passa No sé que me passa Uno bonic... (**LLADRA UN GOSSET XICOTET, ELL MIRA A FORA**) Sí, eixe estarà bé. **IX.** Té una cara tan dolça... No sé que me passa. No sé que me passa. **LI FA FESTES AL GOSSET.**

ENTRA EL MÚSIC I SE PARA A LA PORTA DE LA GABIA. FOSC.

CUARTA ESCENA (MARINER I MÚSIC)

Mariner

S'ENCÉN UN PURET. **OBRI DE FOSC.** EL MÚSIC TOCA. EL MARINER ESTÁ ASSEGUT A LA TAULA I FA UNA "O" DE FUM. TERMINA EL MUSIC I SILENCI.

MARINER: Jo vaig matar el meu millor amic. PAUSA. El vaig conèixer en el mateix lloc en què el vaig assassinar. Li deien El Grec i d'ell només puc dir que era una persona adorable, meravellosa, dels millors. Un home que un dia es va despertar amb la seguretat que havia dormit tota la seua vida i necessitava inventar-se una vida nova. Va arregar les seues pertinences: el seu ganivet de mar, el seu gos de tres potes i un tallaungles de dinosaure. Va caminar cap a un vaixell i va decidir començar a existir. PAUSA.

Allí el vaig conèixer, treballant com a maríner en un vaixell que sempre portava mercaderia que ningú revisava però que nosaltres sabíem algun dia ens afonaria. ES LLEVA EL BARRET. Jo era un d'eixos marins que navegaven amb fantasmes atrapats en els corals d' Austràlia; sobre restes dels vaixells desapareguts que s'estavellen una i altra vegada contra les roques del maleït Pacífic. Descendent d'aquells que van morir nadant cap a una illa solitària que no existia en cap oceà. El que li va posar eixe nom al Pacífic mai va navegar per ell. Perquè eixe mar el que té és de furios i traïdorenc, profund i guerriller, de bandoler i malaentranya. Però de Pacífic, el nom. I res més. En el vaixell vaig fer diners per a vestir-me com un sultà, com un antic príncep o com un xiquet bonic de Nova York. Diners per a presumir, convidar, fer companys, comprar putes per a mi i els amics -amics de vaixell, amics per sempre-, per a l'alcohol, el mar del maríner; apostar en casinos perillosos i perdre-ho tot i plorar i gitar-me de nou sense un cèntim.

El Grec era la bondat. Si necessitaves un favor, l'home el feia abans que li'l demanares. T'ho llegia en els ulls. Sabia molt, per això no li agradava parlar de diners. Si li demanaves, per exemple, que es llançara al mar per tu, llavors ho feia sense dubtar-ho. Però si li demanaves diners, llavors els seus ulls s'encenien, et mirava directe a l'ànima, el gos de tres potes et lladrava i si no t'apartaves en cinc segons, probablement el pastor alemany et mossegava mentres El Grec et penjava amb una sola de les seues manotes blanques amb catorze dits prehistòrics cadascuna. El seu olfacte li feia traçar rutes on qualsevol compra es convertia en una inversió. Càmeres fotogràfiques al Japó per a vendre-les en Panamà; teles de Xina negociades a Anglaterra; porcellana anglesa per a ubicar-la a Sud-amèrica, droga peruana per a distribuir-la en San Francisco. Comprava al major i sempre acabava amb caixes plenes de dòlars.

PAUSA.

I malgrat els meus múltiples errors, El Grec sempre em va perdonar. Excepte eixa vegada. Eixa vegada no em va perdonar mai. Perquè per la meua culpa va perdre el que més volia i a més, en el procés, va perdre la vida també. BEU COM SI EN AIXÒ SE LI ANARA LA VIDA. S'ALÇA. Tot va començar amb la dona de la seua vida, la mateixa que havia comprat al Japó. Era de material sintètic i per a ell, el resultat del millor plaer. (COM EL GREC.) “Res com un maniquí sintètic japonés. Millor que una dona, que una sirena, que el mar quan es fa l'innocent”, em deia. La vestia, la banyava i moltes vegades l'asseia al costat dels amics a presenciar el pòquer, a prendre cerveses i a xarrar. Ens deia que ella cantava, encara que cap de nosaltres va poder sentir-li dir res. Bo, collons, només era una nina. Com totes. El Grec l'amava bojament i li agradava dir que va arribar verge de fàbrica i que mai oblidaria la primera vegada que li va fer l'amor. Però per a ell el millor era que sempre estava satisfeta. No demanava diners, no exigia més sexe del què ell podia donar-li, dormia el seu costat i no mirava altres hòmens. (COM EL GREC.) “M'espera la meua nina en el llit”, deia, abans d'abandonar-nos. “És el que fa durant tot el dia”. I era feliç. Molt feliç. AL FRENT. Fins que va tindre que matar-la per puta. BEU. ES SERVEIX. BEU DE NOU. LI FA MAL LA GOLA.

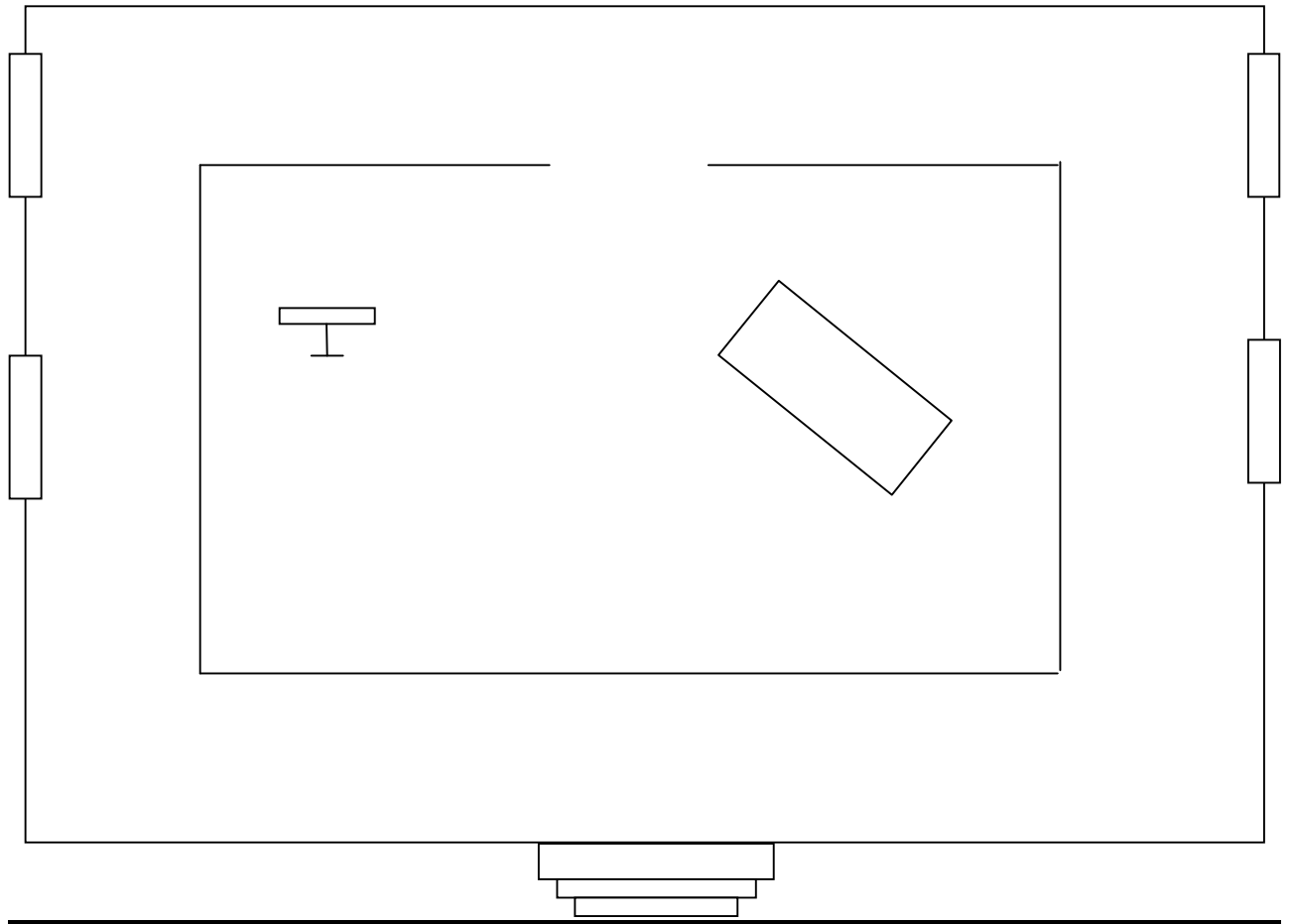
Que les dones en els vaixells són de mal auguri és saviesa del mar. Però les nines, les nines en els vaixells són com un iceberg immens surant en la nit més fosca de la història enfront d'un buc que se suposa no s'afonarà mai. Va ser un dia com hui (BRINDEN), quan acabava l'any i tots estaven borratxos, quan vaig entrar a la cabina per a vore. Només per curiositat. El Grec la tenia en el llit i verdaderament pareixia una dona. Només que estava rígida. CAMINANT CAP A LA TAULA. Seria la nit, seria el ritme del mar, seria el cap d'any, el pòquer o el *whisky*, però mai vaig desitjar tant a una dona com eixa nina sense vida, (SEU) gitada en el llit i vestida com una xiqueta de set anys. La vaig besar pel coll i a traïció i ella cridava. No volia obrir les cames, però dolçament la vaig preparar amb les mans. Se'm feia aigua, se m'esvaïa. Li vaig entrar amb atenció, per a no danyar-la i va apegar un crit sord. Quan el té dins, es posa calenta i es mou com una llavadora. Té un botó roig en l'esquena, per a fer-les arribar a l'orgasme quan un vullga. ALÇA I DONA LA VOLTA A LA TAULA. Criden, s'estremixen, diuen el teu nom, juren que mai han tingut un tan gran com el teu. Les més cares ploren. Bo, vosté em comprén. Estos japonesos inventen coses meravelloses. A l'acabar, la vaig arreglar com estava i no vaig deixar res a poguera ser sospitós. Però en la nit, quan tots dormíem o perdíem el temps, que quasi sempre és el mateix, vam sentir al Grec cridar (CRIDANT COM EL GREC ANANT CAP AL FRENT I TRAIENT LA PISTOLA) “Mardita. Has estado con otro! M'has roto el corason!” Però ella no deia res, mentres ell li posava paraules en els seus llavis de goma. Llavors, va disparar amb la pistola i la va llançar al Pacífic. Eixe Pacífic, que des d'eixe dia va deixar de ser-ho i es va posar rabiós i no fa altra cosa alçar onades, menjar vaixells, afonar illes, sacsar continents. PAUSA.

RETROCEDIX. El que no entenc és perquè no em va fer res a mi. Potser, com tot marí, va decidir culpar-la a ella i no al seu amic, al seu company. En el mar, un amic és un amic i una dona és sempre una qualsevol. Eixe dia li van començar els dolors de cap i la melancolia. FRONT DARRERE D'ESQUENES. Quan vam saber que estava malalt, va deixar de parlar i es va tirar a dormir una altra vegada. Un dinosaure, amb el cor trencat, esperant amb llàstima la seua extinció. El meu amic, eixe home a prova de bales, eixe mastodont de set mars, eixe espècimen juràssic, per a sorpresa i admiració de tots, es va morir. Em vaig fer càrrec del seu gos de tres potes. Però el gos no fa sinó plorar i dormir. No menja i en els seus ulls ja no hi ha pupil·les, sinó imatges llampants del Pacífic, en la pitjor de les seues tempestats. Potser tu sàpigues què té... potser em pugues explicar eixe dolor. PAUSA.

Està a punt d'acabar l'any, i sentint a la gent felicitar-se i desitjar-se felicitat, recordí aquesta gossera. Recordí era el aniversari del gosser i vaig decidir passar per ací en este dia tan especial, quan acaben tantes coses. Este fi de coses en què he decidit acabar també amb la meua història i començar una vida nova. Començant per recuperar algun amic a qui no li haja faltat el respecte. A qui no li faça mal, de qui no m'asseu responsable per les seues desgràcies. Perquè eixa nina no valia una vida i molt menys la seua mort, ni la tristesa del gos de tres potes, ni la decepció que tinc amb mi mateix. Ella no valia tantes penes perquè, a més, este gos no té tantes potes. DE SOBTE SE LI ESCAPA UN TIR. Li he fet mal? AMAGA LA CARA ENTRE LES MANS. SE FICA EL ABRIC I EL BARRET. És que sóc un perill per als meus amics!

FOSC.

QUINTA ESCENA (CHACÓN I MUSIC)

CHACÓN de Vargas

DE FOSC. UNA LLUM PUNTUAL. MANS BAIX EL PONTXO I CAP BAIX.

CHACON: (MOLT LENT) Trabajé 20 años de conserje en un edificio y con los ahorros compré un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. ALÇA EL CAP. Las inundaciones se lo llevaron todo: taxi, casita e ilusiones. Yo lo viví. Pero luego lo vi por televisión. Y no es lo mismo verlo por tele que estar allí. Por la tele es más real. Es por la música que le ponen. Ya sabes cómo son los noticieros: le meten música ambiente, algo que subraye los significados, como si la gente no entendiera sin trucos.

Narraron nuestra historia con música, el Ave María. Llamé para preguntar cómo se llamaba esa canción. Es que me hizo llorar. MORMOLA LA CANÇÓ. “Ave María”. ¡Qué nombre tan bonito! ¿Qué significará? Porque las únicas aves que estaban por allí eran los buitres. Y “María”, ¿qué querrá decir? Mi esposa se llama María. ¿Será por ella? Y uno oye la música y ya no veía la historia, ni el terror, ni las escenas, ni el barro que se lo llevó todo. Solo ves a María (TRAU LES MANS LENTAMENT) con un vestido bello que nunca ha comprado y un buitre blanco, delgadito, como si fuera un pelicano. Por eso me puse a llorar. No por lo que pasó. Sino por la música. La puta música. BAIX EL CAP LENTAMENT. **FOSC**. SONA EL AVE MARÍA EN EL SAXO.

LLUMS. ASSEGUT A TAULA PARLA AMB EL MUSIC EN UN TÓ MÉS NORMAL. Trabajé 20 años de conserje en un edificio del litoral y con los ahorros compré un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. Las inundaciones se lo llevaron todo: taxi, casita e ilusiones. Todavía llovía y ya se olían los muertos cuando decidí caminar desde Macuto hasta La Guaira. Veía los helicópteros de rescate pero con tanto cadáver y lodo alrededor, yo igual había decidido caminar. Nada, caminamos yo, la María y el más pequeño de los Chacón. Cada vez más convencidos de lo que hacíamos, no paramos la marcha. Caminando y caminando, siguiendo las ideas que mi tradición nos ha enseñado durante años, más bien generaciones Chacón. MENJA CACAOS. Cuando llegamos al refugio, más bien buscando comida que otra cosa, en vez de recibir pan, nos inyectaron el toxoide antitetánico, donado por la NASA. Y no a todos, porque no alcanzó para mí. El niño, que lloró, claro, si le metieron una aguja del tamaño de una espada! y mi señora, que no quería, porque sospechamos embarazo, pues también lloró, no por el tamaño de la aguja, sino porque allí nadie se lavaba las manos. Y con todo y el toxoide y sin embargo no respirábamos más tranquilos. Es que teníamos hambre. MENJA. Quizás, luego del toxoide, te daban comida. Quizás el toxoide quita el hambre, el toxoide alimenta, borra la tristeza, es como la cerveza, como el porro, o suena en estéreo. Yo, la verdad, no sé lo que es eso del

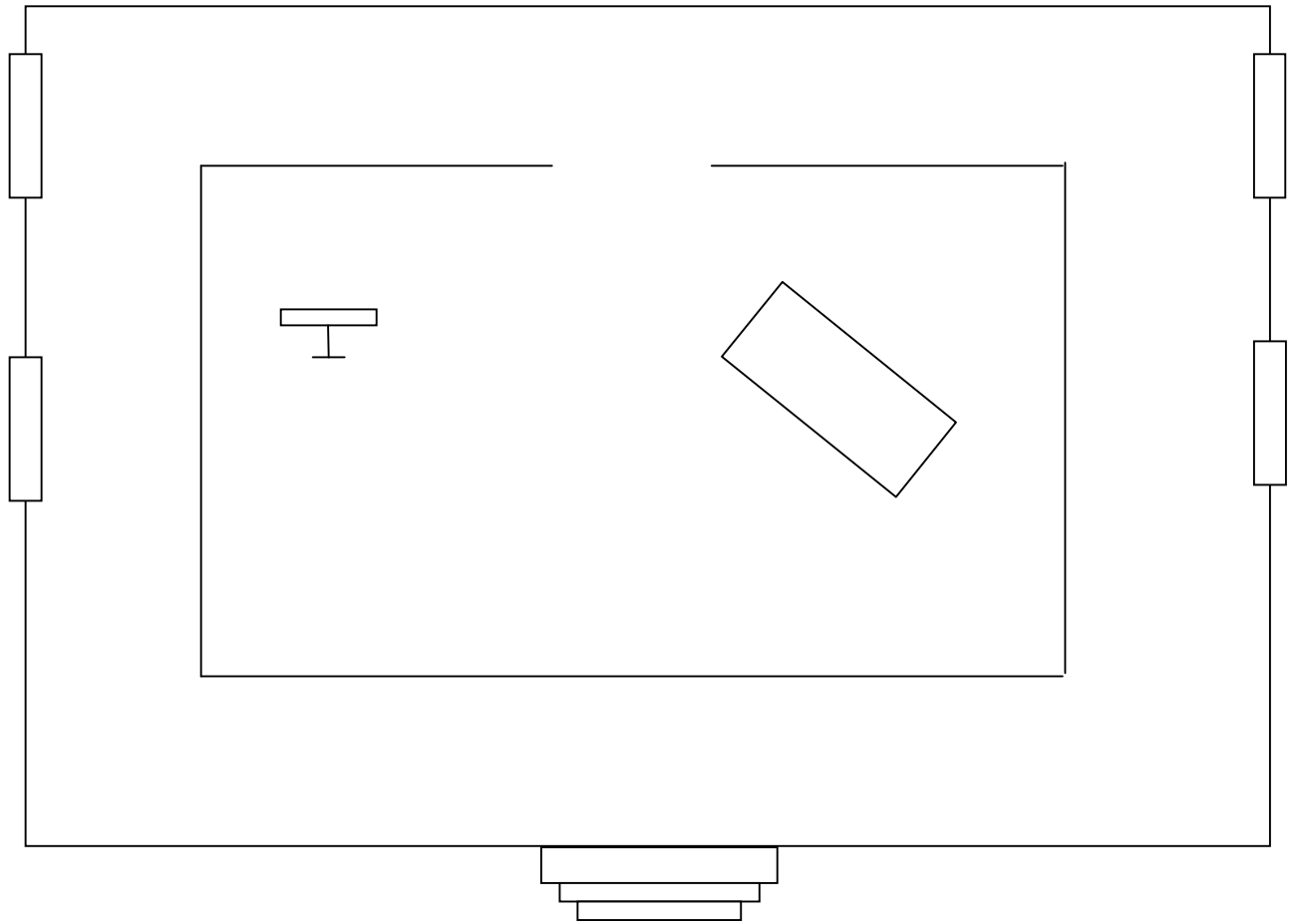
toxoide. Yo siempre pensé que eso era para cuando uno se cortaba o tenía alguna herida. Pero no que se usaba para cuando uno lo ha perdido todo. BEU I MENJA. En el aeropuerto no nos dieron comida ni nos dejaban sentarnos y finalmente, nos echaron. Ofrecieron llevarnos a alguno de los centros de refugiados en Caracas. Saliendo, un socorrista de la Cruz Roja me regaló un periódico extranjero, para nuestras necesidades. Y mientras cagaba el miedo, lo leí. Tenía la noticia del desastre. "...Ríos desbordados, derrumbes en El meutesano, Caraballeda, Los Corales, Carmen de Uria, Blandín, La Sabana, Catia la Mar, Barrio Guanupe y la costa oeste del Estado de Vargas. La vialidad totalmente destrozada. ...situación crítica y de emergencia. En muchos sectores no hay luz eléctrica y están incomunicados". El informe que publicaba el periódico lo firmaba Defensa Civil, a las dos de la tarde del día 15 de diciembre, 24 horas antes de la desgracia. MENJA. Pero tenía tanta hambre y tantas ganas de cagar al mismo tiempo que igual me dio. (RECUILL LES MULLES I LES LLANÁ AL CENDRER) Que lo sabían antes, que nadie hizo nada, que todos lo advertían y nos dejaron morir... ¿Y qué? Lo había perdido todo, ¿qué más da? BEU I GIRA EL CAP. Cuando vi a los de la prensa, pensé que me ayudarían, por lo menos a trasladarme a un sitio más seguro. Pero la periodista solo (ALÇANT-SE) quería hacerme preguntas: "¿Qué se siente perderlo todo?" VA ENRERE ¿Cómo qué se siente perderlo todo? ¿Qué clase de pregunta es ésa? ¿Lo preguntan porque no saben o porque se hacen los imbéciles? ¿Es que alguien puede creer que se siente otra cosa que no sea soledad y vacío? ¿Qué creen que se siente? ¿No lo han perdido todo alguna vez, o alguien o algo o lo que sea? Y pensé: si lo periodistas no saben lo que se siente, entonces los que tienen el problema son los periodistas. No yo. Porque yo si sé lo que se siente. Y no tengo necesidad alguna de preguntarlo. DE PRONTO LANZA UN GRITO AGONICO, TERRIBLE, DIGNO. ¡Qué se va a sentir! PAUSA MIRANT CAP A LES GABIES.

¿¿LOS PERROS LADRAN??

(TRIST) Estuvimos por allí, deambulando, corriendo tras los perros porque eran ellos los que sabían dónde estaba la comida. Comimos con ellos hasta que uno se encariñó con nosotros. Mi mujer dice que le dimos lástima. Nos acompañó en las noches, nos defendió de los saqueadores y hasta del ejército, que andaba fusilando a placer por esa costa enlodada. Así que, si algo he sacado de todo esto, es que mi familia esta vacunada con el (SONRISA) toxoide y un amigo. Este perrito. PAUSA. Y aquí se lo traigo. MIRA AL MÚSIC I S'ALÇA EL PONTXO PER A TREURE LA CORRETJA. Para que lo cuide. EL MÚSIC S'ALÇA. Me gusta llamarle Bandolero. Porque tiene cara de malo. Nosotros no lo podemos tener. Ya no podemos cuidar a nadie. Nos vamos a otra tierra, a otro sitio, vamos a volver a comenzar. (TENDRE) Trabajar otros 20 años de conserje y con los ahorros, en el futuro me voy a comprar un taxi, y con el taxi, una casita a plazos. Y volver a tener lo que tenía antes: ¡taxi, casita e ilusiones! Y quizás, entonces venga por el perro. Si, ya sé que casi es media noche, fin de año, siglo y milenio. Ya sé que todo termina hoy. Pero es que yo ni siquiera lo había comenzado. Nunca tuve un año 1999, no sé nada del siglo y del milenio no tengo ni puta idea lo que es. Así que voy a empezar

a vivir lo que todos vivieron ya. SENYALA MIRANT AL PUBLIC Porque todos están tan contentos. Se despiden tan felices y abren las botellas de champaña. Y ya comenzaron a comerse las uvas, han recibido tanto en todo que pienso recobrar mi tiempo perdido. Porque hoy no tengo a nadie a quién abrazar. AGAFA ELS BARROTS. ABRASSA AL MUSIC. AL SEPARARSE ELS DOS MIREN CAP A BANDOLER. Disculpa. Es que el futuro del perro no me deja dormir. **FOSC.**

SEXTA ESCENA (MALAENTRANYA I MÚSIC)

Malaentranya: (PARLA DESDE FORA D'ESCENA. EL MÚSIC NO ESTÁ). No, germanet, ja sé que és el teu aniversari i que un poema no és la millor manera de fer-te feliç en la teua nit, però és que no tinc diners. ENTRA. Estic sense res. Zero. Nothing. Nien-te. Sense un centim però feliç. Se'm nota? És que la vida és una meravella, germanet. Jo em sent com estos gossos que cuides, que per res mouen la cua, que per res es senteixen el teu millor amic. I agraiïx que, com el teu germà major, et regale un poema en el teu aniversari. Perquè podria no recordar-me de tu. És que quan u és feliç, (FICANTSE UN GOT DE ROM) la família no existix. No té cap sentit. VEU ELS FULLS A TAULA. Qué? Ha vingut el cobrador buscant-me? Donç es quedarà esperant en el pol sud, perquè no puc tornar ni els diners ni el que vaig comprar amb ell. És que el vaig gastar en dos regals per a la meua esposa. I ella ja els va presentar en societat. (PAUSA CURTA.) Em referisc a les seues mamelles noves. Són dues. Catorze mil i pareixen reals, pareixen de veritat. És que quan la meua dona m'ho va proposar, li vaig dir el de sempre: "això tan car" "però si les teues són tan boniques" etcètera i superetcètera. Però ella res. Més persistent que una gota en el rentamans.

(ESPOSA.) "Són set mil".

(EL.) Set mil? Les dues?

(ESPOSA.) "Cadascuna".

ELS GOSSOS UDOLEN. Però de sobte, no se perquè, em va paréixer barat. Inclouïa el viatge anada i tornada a Maryland, estada, cupons per al zoològic, tres begudes en Mcdonalds i les dos mamelles. Paquet redó. Tu no les compraries? No, clar, no per a tu, però de regal. Per a gent que ho necessite... I li vaig dir a la meua dona, amb to filosòfic i meditatiu: (COM UN CRIT DE VICTÒRIA.) Tira-li mamelles, avant! Que jo demane prestat, que per a això he treballat tota la meua vida netejant-li el cul als gossos estos. No van passar ni quinze dies i se'm presenta en la casa:

(ESPOSA.) "Hola, estimat!"

FIXANT LA MIRADA. I jo, t'ho jure, en comptes de vore-li la cara, no vaig poder llevar-li els ulls a eixes dos magnífiques i fenomenals mamelles que s'havia comprat per 14 mil, cupó per al zoològic i tres begudes en Mcdonalds en Maryland, Estats Units. (ENSENYA.) Així de grans. (MES.) Així!

(ESPOSA) "T'agraden?" em diu.

(EL) Collons, vaig dir. No, no vaig dir "collons", vaig dir (EN TO EXAGERAT.) Cooooollons!

(ESPOSA) "Sabia que t'anaven a agradar".

(EL) I m'ixqué la raça quan li vaig dir: Te les puc tocar?

(ESPOSA) “Sóc la teua esposa”. Em responen les dos bitxes immenses, mirant-me amb luxúria. I llavors vaig recordar que, de veritat, era la meua esposa i que tenia el privilegi de tocar-se-les tot el que volguera perquè, a més, els diners el vaig posar jo. I se les vaig tocar i et jure que vaig pensar: Estos són els millors catorze mil dolars que he gastat en tota la meua vida! Perquè es tracta res més i res menys de dos mamelotes immenses, (BALLANT) saborosasses, redonetes i a més... meues! Meues! PAUSA. EVITANT EL MAL ENTÉS. Vull dir que jo les puc tocar. No te'm faces el mal pensat. Què vaig fer quan em va dir que podia tocar-les? No, no se les vaig tocar amb tendresa, no me li vaig acostar amb por, no les vaig tractar amb delicadesa. Me li vaig llançar damunt com un tigre famolenc sobre la gasela de mamelles postisses! Però mentres treia la llengua i la retorcia com un tornavís esquizofrènic, com una liquidadora paranoica, va ser quan la meua dona em va prendre pel coll i clavant-me una de les seues dotze unges, em diu:

AGAFANT-SE PEL COLL (PAUSA) (ESPOSA.) “Atenció! Que estan noves, estimat, i cal tractar-les amb cura”.

MALAENTRANYA OBRI ELS ULLS, COM QUI HA VIST UNA TRAGÈDIA.

Amb cura? (FORA DE SI , VIOLENT. DE UN COSTAT A UN ALTRE) Amb cura i una merda! Cura es va morir. A Cura la van soterrar catorze mil dòlars de mamella comprada en Maryland, United States of America, la nació més poderosa del món. RÀPID, AMB ULLS DE TRASTORNAT MENTAL. I va ser llavors quan ací mateix, en esta oficina, amb els gossos udolant i el cobrador tocant-me la porta, amb les gàbies obertes de bat a bat, amb les mamelles ianquis tremolant del terror: me li vaig tirar damunt i ja no era la llengua sinó els dits de les mans i els peus, les dents de les mans i les dents dels peus, i li vaig fer l'amor a la meua esposa com mai. No fotes ni quan ens vam casar fa dos milions d'anys! ENS RECREA COM VA SER L'ESPECTACLE, ENTRE DANTESC I CÒMIC. A L'ACABAR, ES NETEJA LA BOCA. COM SI ES TRACTARA D'UN ANIMAL QUE ACABA DE DEVORAR A UN ALTRE. Tu saps el que és estar casat deu anys i de sobte trobar-te que la teua dona és la millor femella de la ciutat?

MES TRANQUIL. Quan se'n va anar, no deixava de pensar en les mamelotes noves. Llavors vaig començar a arribar enjorn a casa. Se'm van oblidar els amics, les eixides nocturnes, els gossos amb sarna, les xiques del bar de davant. Ella feliç i jo més. Fins que va fer la festa de presentació. SEU. Les mamelles, clar, eren el centre atenció. Tots els meus amics em felicitaven com si m'haguera comprat un Porxe, un Mercedes nou o un avió King 220. COM ELS SEUS AMICS (DE PERFILL IL·LUSTRANT LES PARAULES). Què altura... Què picada... Quina línia... Què potencia... I jo, com si fora l'orgullós amo de l'egua que va guanyar el Clàssic de la temporada. Gràcies... gràcies... No és per a

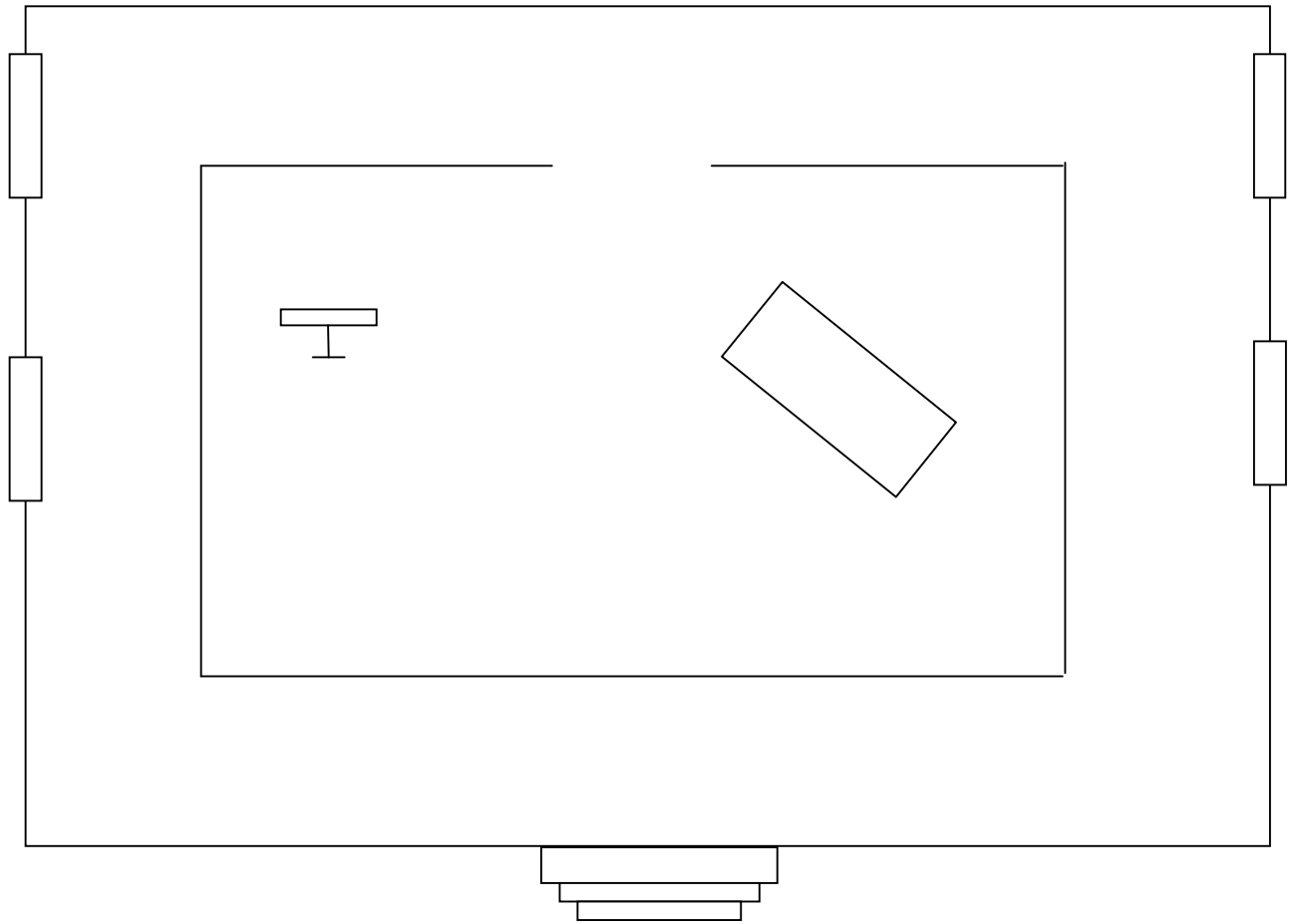
tant. Vaig tindre sort... Déu, això, sempre resant-li a Déu i ja veus... COM ELS AMICS. Quina sort tens, MALAENTRANYA, quina sort. PAUSA.

Fins que, de sobte, una amiga se les toca amb enveja d'ofidi, bavejant-se com un Bòxer retardat mental... i (CONTRAU EL COS) paf! PAUSA TRÀGICA. (MÉS ALT) Paf! PAUSA. Això mateix. Se li va trencar una mamella! La música va deixar de sonar, els meus amics van deixar d'admirar-me, les botelles de cava es van tornar a tancar, les amigues de la meua esposa van alçar la cua, van sonar la cascavell i es van arrossegat deixant-nos sols. Paf. Així, sense més. Set mil dòlars i paf. Ens vam quedar bocabadats i "mamellaesclafida" S'ENFOSQUIX L'ESCENARI. Es va fer la nit negra, pluvia a bots i barrals i el futur pareixia una pel·lícula nacional. I ella? Què va fer la meua esposa? Riure's. I jo: "Però amor meu, com et rius? S'ALÇA. És que no t'afecta el drama humà, la tragèdia grega, el fi dels temps, l'Apocalipsi ara? I ella, sense parar de riure's, diu ben alt perquè s'assabentaran en el centre de la Terra: Encara em queda una... Encara em queda una! Es va posar la mà en la mamella bufada i va seguir tan contenta en la seua festa. Van tornar llavors les hienes, la tragèdia grega es va fer pols, van tornar als seus llocs les òbiles, va deixar de ploure, es va fer de dia, cantàvem i els ofidis s'arrossegaven amb la panxa cap amunt, mortes de l'enveja. Té garantia, diu la meua dona, amb reposat importat! I va passar tota la festa amb una mà en el pit, mostrant orgullosa la mamella que li quedava. I jo, admirat, de pur amor, li vaig tornar a fer l'amor en la nit i en el matí.

AGAFA EL GOT. Ara totes les nits i tots els matins fins al dia de hui, que acaba l'any i estem fent el calendari per a catorze mesos. Perquè amb una mamella menys em va agradar més. Entens ara el que et vull dir? Va dir: Encara em queda una, i va seguir ballant.

Per això em dol que no entengues el meu regal d'aniversari. Perquè jo ara escric poemes, balle en les nits a la llum de la lluna, com els negres, sent la música que ve del cel i crec en Déu. Sí, en Déu, que si no existix, perquè hauria d'existir perquè "encara em queda una" Tu creus que algun dia jo pagaré al cobrador eixe els catorze mil dòlars? MES ALT. Molt difícil!. Perquè, l'única cosa que val més que una mamella postissa, és una mamella que no s'ha pagat encara. S'ESCOLTEN ELS CRITS DE L'ACTOR, MIRA, ENTRA L'ACTOR, IX MALAENTRANYA.

SÉPTIMA ESCENA (ACTOR, GOSSER I MÚSIC)

Actor

Ahá, Bandoler. Has aparegut! Has triat bé la teua hora, perquè és a la mitja nit quan a tu més li agrada matar. ALÇA LA BARRA AMB LA MA ESQUERRA. Fins ací hem arribat, amic meu. Ja no et suporte més. Has degut quedar-te perdut per ahí, perquè en el carrer tenies una oportunitat. Davall les llandes d'un camió, apallissat per adolescents neonazis o en la taula de cuina d'un restauren xinés. Però amb mi no tens cap futur. ALÇA LA BARRA. I no penses lladrar? No penses eixir corrent? T'entregues a la mort així sense més?

ARA SI QUE VA A MATAR-LO, ALÇA LA BARRA

Has d'entendre'm, Bandoler. O ets tu o el meu matrimoni. I en eixa aposta, ixes perden. Encara que no per molt, no cregues.

IX CORRENT PER A MATAR-LO. TORNA A ENTRAR DERROTAT.

Ostia, no em mires així, amb eixa cara de gos! RAPIDAMENTE LI APUNTA. És que la meua esposa et vol més que a mi. Tu saps que ella es va casar amb mi per actor, però el que no saps és que jo em vaig casar amb ella perquè la volia molt. Ella va ser i és la meua primera núvia, sempre amb els ulls bonics, com si estigueren embolicats en paper de regal. Eixos ulls que li canvien de colors, quan li llig en veu alta una escena que li agrada o quan t'acaricia, Bandoler, perquè et vol més que a mi. AMB RÀBIA EL VA A MATAR. I jo ací, enfront d'eixos ulls de gos que em miren i que no tenen ni puta idea del que li vaig a fer ni del que estic dient. No em mires així, com si em volgueres. Perquè jo no escric poemes, no tinc en la meua vida un predicador que m'haja trencat el cor, no ho vaig perdre tot en una tragèdia famosa, mai li he fet mal als meus amics. No mogues la cua! Bandoler! No mogues la cua, fill de puta! Saps que m'agrades quan mous la cua! EL GOSSER LLIG EL POEMA DESDE FORA No em tragues la llengua! Què mires? BUSCA QUE MIRA EL GOS. ENTRA EL GOSSER, ACABA EL POEMA, EL LLANÇA I SEU. L'ACTOR EL RECULL I EL LLIG PER A ELL. EL GOSSER INTENTA ENCENDRES UN CIGAR AMB LA MISTERA Q NO FUNCIONA. L'ACTOR SOMRIU, MIRA EL GOS I CRIDA PER TELÉFON.

¿¿A LA LLUNYANIA, UDOLEN GOSSOS?? AL FRONT. Amor meu. Ho sent. No t'ho vas a creure, però he passat tota la nit de cap d'any en la gossera. Esperant a Bandoler. Ja sé que sempre he odiat a eixe gos maleït. ENTRA EL MÚSIC. Però m'he quedat ací i la gent apareixia. Gent solitària que donaria el que fora per tindre a algú com tu al seu costat. Bandoler està amb mi. M'ha reconegut immediatament i em saludà amb alegria. I pense que la bestiola ho ha hagut de passar malament per a rebre'm així, amb tanta cua moguda. O simplement em va perdonar. Potser siga això. Però et cride perquè vull dir-te que tinc tanta sort de tindre'l al meu costat. I a tu. De tindre't amb mi, espera'ns desperta. Sí, ja se que mai pense d'eixa manera. Però hui, després d'haver passat la nit ací, Bandoler no em pareix un gos. Em pareix més prompte com una

xicoteta i peluda taula de fusta surant en l'immens oceà! Ja ens n'anem a casa, el meu amor! Pero espera, escolta...

“És que no m'entens?

T'estic parlant de l'amor.

Encara que cregues que és terratrémol,
huracà o epidèmia.

No, açò és pitjor.

Perquè l'amor no acaba

ni canvia la teua vida.

Sinó que la parteix en trossos
per a sempre”.

S'ESCOLTA LA RADIO. TANCA EL TELÈFON. AL GOS. Vine gosset, vine! Vine gos bonic... vine amb el teu papà!

ENTRA EL MUSIC AMB LA RADIO. EL GOSSER NO VOL FESTA PERO EL MUSIC MIRA DE CONVENÇERLO. **SONEN LES CAPANADES.** CONVIDEN A L'ACTOR. ES MENJEN ELS RAÏMS. A LA TERCERA VAN **BAIXANT LES LLUMS FINS QUE A L'ÚLTIMA NOMÉS QUEDA UNA LLUM QUE ILUMINA COM BRINDEN ELS TRES JUNTS. FOSC.**

?

3° 1° 2°
J. Carles Javier Juanjo

